

Arrest

nr. 335 819 van 12 november 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 februari 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 14 juni 2023 aan in België en dient diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 17 januari 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"M., B. (..)

Nationaal nummer: xxxxxxxxxxxx

CG nummer: xxxxxxxx

DVZ nummer: xxxxxxxx

Asielaanvraag: 14/06/2023

Overdracht CGVS: 09/01/2024

U werd op 25 maart 2024 op het Commissariaat-generaal gehoord van 08.40 uur tot 12.42 uur, bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Uw advocaat, Meester N. V. D. L. (...), was tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U bent soennitisch moslim. U bent geboren in het dorp Chena Malikhail, in het district Khost, in de provincie Khost. In 2018 verhuisde u naar Kabul, waar u in Karte Naw in het 8e district woonde en een supermarkt opende.

U onderhield contacten met verschillende mensen die een hoge functie bij de voormalige overheid bekleedden. U sloot contracten met hen af om hen voedsel te leveren voor hun families, lijfwachten en gasten. Bij de machtsovername verbrandde u alle documenten die met de vroegere overheid te maken hadden.

Omdat u vaak werd afgeperst door onbekenden, begon u in 2020 te werken als informant voor het NDS (National Directorate of Security of de Afghaanse inlichtingen- en veiligheidsdienst) opdat u beter beschermd was tegen afpersers. U gaf informatie door aan het hoofd van de politie in uw wijk.

Op 28 december 2022 kwam een man uw winkel binnen en kocht een drankje. U zag dat hij een wapen droeg en vroeg hem er achter. Hij vertelde u dat hij lid was van het Islamitische Emiraat, wat betekent dat hij lid is van de taliban. Vervolgens vertrok hij. Die namiddag kwam u diezelfde persoon tegen op de Kuchi Markt. Jullie maakten oogcontact, waarop u bang werd en weging. U keerde niet onmiddellijk terug naar uw winkel. Rond 22u vertelde uw broer Q. (...), die samen met u in de winkel werkte, dat de talib zich niet bij de winkel had vertoond. Hierop ging u terug naar uw winkel. 's Avonds rond 22u kwam de talib uw winkel binnen en loste hij 5 schoten in uw richting, waarna hij snel wegrende. U werd geraakt in uw hand en arm. Daarna bracht u 2 maanden en 20 dagen in het ziekenhuis door.

Op 20 februari 2023 verliet u Afghanistan. U vloog legaal met uw paspoort naar Turkije en reisde vervolgens illegaal door Roemenië, Oostenrijk en Duitsland. U kwam aan in België op 14 juni 2023 en diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw paspoort (origineel gezien), uw e-taskara (origineel gezien), 6 foto's van uw verwondingen en operatie, een foto van kogelgaten in het glas van uw winkel, medische documenten (2 bladzijden, kopie), een foto van de talib door wie u neergeschoten werd, 8 foto's van uzelf met prominente figuren van de voormalige overheid (plus vertaling), uw winkelvergunning (kopie), medische documenten (7 bladzijden, origineel gezien), een USB-stick met daarop 1 video van de aanval in uw winkel, 3 video's van de aanval, 2 video's van uw operatie aan de arm, en foto's van de e-taskara van uw echtgenote en uw huwelijksdocumenten.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Ten eerste ondermijnt uw houding uw algemene geloofwaardigheid.

- U verklaart dat u in Roemenië enkel uw vingerafdrukken gaf, maar er geen verzoek om internationale bescherming indiende (Verklaring DVZ, vraag 34; CGVS, p. 15). Uit de overgemaakte stukken van de Roemeense asielinstanties blijkt evenwel dat u daar op 31 mei 2023 een verzoek indiende. Dat u het resultaat van de procedure niet afwachtte in dit land, getuigt van een gedrag dat moeilijk verenigbaar is met een nood aan internationale bescherming.

Ten tweede kan er geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vervolging door de taliban omwille van uw banden met de voormalige overheid.

Vooreerst heeft u niet aangetoond dat u voor de voormalige overheid werkte door contracten af te sluiten met hoge functionarissen.

- U legt noch deze contracten, noch andere documenten voor die bewijzen dat u handelde met functionarissen van de overheid. U stelt dat u na de machtsovername alle documenten die te maken hebben met de voormalige overheid verbrand heeft, omdat de taliban mensen viseerden die banden hadden met de overheid (CGVS Vragenlijst; CGVS, p. 16). Ondanks dat bezorgt u het CGVS wel acht foto's van uzelf samen met verschillende personen die voor de overheid werkten (groene map stuk 7). Deze foto's bewijzen echter niet dat u met die personen contracten heeft afgesloten.

- Zelfs indien u goederen leverde aan personen die bij de voormalige overheid tewerkgesteld waren, dan nog blijft u slechts een winkelier die goederen leverde aan klanten. U werkte dus zelf niet voor de overheid. Aangezien uw winkel publiek toegankelijk was, kon iedereen bij u inkopen doen, of ze nu pro-overheid waren of niet. Op die manier maakt u niet aannemelijk dat u hierdoor in het vizier van de taliban zou komen.

Daarnaast kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u als informant voor het NDS (National Directorate of Security) werkte.

- Enerzijds geeft u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u als spion bij de NDS werkte (Verklaring DVZ, vraag 12) – hoewel u daar niets vermeldt over uw supermarkt – doch anderzijds noemt u uw activiteiten als informant helemaal niet wanneer u gevraagd wordt naar de redenen van uw vertrek; hier maakt u enkel melding van uw supermarkt en het schietincident (CGVS Vragenlijst).

- U legt omtrent deze werkzaamheden incoherente verklaringen af. U stelt dat u als agent voor het NDS werkte (CGVS, p. 18), maar tegelijk dat u inlichtingen bezorgde aan de politie van het 8e district van Kabul (CGVS, p. 17-18). Gevraagd naar uw functie bij het NDS, antwoordt u dat u video's van verdachte personen die in uw winkel passeerden, doorstuurde naar het hoofd van de politie van het 8e district (CGVS p. 18). Het NDS en de politie zijn echter afzonderlijke organisaties. Uit objectieve informatie blijkt immers dat het NDS niet bij de politie hoorde en niet onder het ministerie van binnenlandse zaken viel (zie stuk 4 van de blauwe map).

- Uw verklaringen over de reden waarom u als informant begon te werken kunnen niet overtuigen. U stelt dat u geheim agent werd om u te beschermen tegen allerlei mensen die u soms lastigvielen en om geld vroegen omdat u enige rijkdom bezat (CGVS, p. 17-18). Op de vraag wie die mensen juist waren, kunt u echter geen nauwkeurig antwoord geven (CGVS p. 18). Verder is het allerminst duidelijk hoe uw werk als informant er dan voor zorgde dat u niet meer lastiggevalen werd. U stelt dat u door uw werkzaamheden als informant goede contacten onderhield met de politie en zij dus beter op u zouden letten (CGVS, p. 19). Dit snijdt evenwel geen hout, gezien u tegelijkertijd verklaart reeds voor uw werkzaamheden goed met hen bevriend te zijn geweest en niemand, buiten de agenten, op de hoogte was van uw activiteiten als informant (CGVS p. 18, 19).

- De door u beschreven manier waarop u informatie vergaarde is geenszins geloofwaardig. U stelt dat mensen in hun praatjes tegen u soms zaken vertelde waarna u de video van uw veiligheidscamera aan de politie bezorgde (CGVS, p. 19). Dit knelt evenwel met uw bewering dat passanten en wijkbewoners op de hoogte waren dat u goede vrienden was met de politie (CGVS, p. 19).

Vervolgens is het niet geloofwaardig dat u door de taliban gevisieerd en neergeschoten werd.

- Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde contracten met functionarissen van de voormalige overheid en aan uw werk voor het NDS, is er tevens geen reden waarom de taliban u zouden viseren.

- Het schietincident waarvan u slachtoffer werd is een geïsoleerde gebeurtenis. Tot die bewuste dag, namelijk 28 december 2022, had u nooit eerder problemen met de taliban, hoewel zij reeds sinds 15 augustus 2021 de macht over heel Afghanistan hadden overgenomen. Bovendien lag u na de aanval nog twee maanden en twintig dagen in het Afghan Shefa ziekenhuis (CGVS, p. 24), dat naast uw winkel gelegen is (CGVS, p. 20), zonder dat de taliban u daar viseerden. Vervolgens bent u per vliegtuig naar Turkije gereisd, waarbij u dus op de luchthaven langs de controle van de taliban diende te passeren. Dit wijst bijgevolg niet op een daadwerkelijke wens van de taliban om u op te sporen of te doden. Bovendien bestaat uw winkel in Kabul nog steeds en trekt uw broer S. (...) maandelijks ongehinderd van Khost naar Kabul om de berekeningen te doen (CGVS, p. 7, 25).

- U geeft geen duidelijke reden op waarom de taliban u zouden viseren; uw uitleg is slechts gebaseerd op veronderstellingen, waardoor u niet aannemelijk weet te maken dat de taliban u viseren. Ten eerste zegt u dat de talib u misschien neerschoot omdat u voedsel verkocht aan de overheid (CGVS, p. 24). Dit roept echter de vraag op waarom de taliban zolang wachtten alvorens u hiervoor te bestraffen, gezien zij al sinds 15 augustus 2021 aan de macht waren. Ten tweede stelt u dat de talib u misschien neerschoot omdat zij in het politiekantoor mogelijks informatie hadden gevonden waardoor ze wisten dat u als informant werkte (CGVS, p. 24). Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw activiteiten voor de NDS, kan aan deze bewering bijgevolg ook geen geloof worden gehecht. De talib heeft verder nooit gezegd waarom hij u aanviel en heeft u tevens nooit ergens van beschuldigd (CGVS, p. 24). Bovendien heeft u noch uw familie getracht informatie te bekomen over waarom de taliban u zouden viseren (CGVS, p. 24-25).

- De aanval op uw winkel zoals ze door u beschreven wordt stemt niet overeen met de methoden die de taliban volgens u gebruiken om mensen die voor de voormalige overheid werkten uit de weg te ruimen. U stelt dat de taliban mensen arresteren en het lichaam van de gearresteerde dan een maand later ergens wordt gevonden. U voegt hier nog aan toe dat ze mensen niet openlijk doden omdat dit tot verzet zou kunnen leiden, maar mensen stiekem viseren en doden (CGVS, p. 16-17). Uw aanvaller ging echter allerminst subtiel te werk, wat er op wijst dat hij niet in opdracht van de taliban handelde.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen, met name dat u door de taliban wordt gevisieerd, niet aannemelijk zijn. Uit deze geïsoleerde gebeurtenis kan dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Afghanistan een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen,

bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt

veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022,

beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev_en_de_EUAA_Afghanistan_-_Country_Focus_van_november_2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische

factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land

binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit

zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet heeft aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uw documenten zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

- Uw identiteit, de identiteit van uw echtgenote, uw huwelijk noch dat u een winkel uitbaatte wordt hier betwist.*

- De foto's en video's van uw verwondingen en operaties, de foto van kogelgaten in het glas van uw winkel, de foto van uw aanvaller, de videobeelden van de aanval en uw medische documenten kunnen slechts aantonen dat u in uw winkel beschoten werd, maar geven geen uitsluitsel over de identiteit of motieven van de aanvaller.*

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In twee middelen voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 20 juli 1951 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Stukken

De verzoekende partij heeft bij het verzoekschrift geen stavingsstukken gevoegd.

De verwerende partij maakt op 20 oktober 2025 een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- COI, *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, november 2024;
- SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025.

De verzoekende partij maakt op 21 oktober 2025 een aanvullende nota met volgende stukken over:

- arbeidsovereenkomsten;
- loonstroken;
- individuele rekeningen;
- afspraak voor taalles Nederlands op 5 november 2025.

De verzoekende partij legt ter terechtzitting nog een aanvullende nota neer waarin zij met betrekking tot de recente situatie in Afghanistan verwijst naar algemene bronnen. Tevens wijst zij op haar integratie in België en de situatie van terugkeerders naar Afghanistan.

3.3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3. 4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

3.4.1. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte '*beoordeling van feiten en omstandigheden*' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een

inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.4.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Verwijzingen naar een arrest van de Raad zijn voorts niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.5. Voorafgaande opmerkingen

3.5.1. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt overwogen:

“U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.”

Verzoekende partij laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.5.2. Landeninformatie

De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 20 oktober 2025 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en hem door de partijen wordt aangereikt.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoekende partij wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in haar land van herkomst, alsook met de individuele elementen die zij zelf aanbrengt.

3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.6.1. Verzoekende partij houdt in eerste instantie voor dat verwerende partij onterecht besloot dat zij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert."

3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.6.3. Zoals de commissaris-generaal vooreerst op goede gronden motiveert blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij in Roemenië op 31 mei 2023 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend maar dat zij het resultaat daarvan niet afwachtte en doorreisde naar België om alhier een verzoek tot internationale bescherming in te dienen (administratief dossier, stuk *Eurodac Search Result* van 28 december 2023 en stuk *Dublin Unit Romania* van 27 juni 2023: *"The alien applied for international protection in Romania on 31.05.2023. His file is still under examination"* eigen vertaling: de vreemdeling diende op 31 mei 2023 een verzoek om internationale bescherming in in Roemenië. Zijn verzoek is nog steeds in behandeling). Waar verzoekende partij in het verzoekschrift argumenteert dat zij niet wist dat zij in Roemenië een verzoek om internationale bescherming had ingediend en meende dat enkel haar vingerafdrukken werden afgenomen, kan zij niet overtuigen. Vooreerst wijst de Raad er immers op dat het vingerafdrukkenonderzoek een *Eurodac*-resultaat type "1" opleverde. Conform artikel 24(4) van de Verordening 603/2013 (*Eurodac*-Verordening) worden verzoekers om internationale bescherming aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat. De Raad ziet niet in waarom de Roemeense autoriteiten verzoekende partij als verzoeker om internationale bescherming zouden registreren indien zij aldaar geen verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend. Dat verzoekende partij zich niet bewust zou zijn geweest van het feit dat zij een verzoek om internationale bescherming had ingediend, houdt geen steek, temeer gelet op haar verklaringen dat zij in Roemenië wel degelijk een interview heeft gehad en dat de Roemeense autoriteiten haar bevraagd hebben inzake haar vluchtrelaas (administratief dossier, CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud (NPO), 25 maart 2024, p. 15) Daarenboven, zelfs indien de Raad *per impossibile* zou meegaan in het argument van verzoekende partij, dan nog doet zij daarmee geen afbreuk aan de motivering dat haar gedrag moeilijk verenigbaar is met een nood aan internationale bescherming. Immers kan van een persoon die werkelijk nood heeft aan bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat het concrete land waar men terecht komt en dat bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. De vaststelling dat verzoekende partij evenwel is doorgereisd, doet terecht ernstig afbreuk aan haar voorgehouden nood aan bescherming. Deze vaststelling wordt bovendien versterkt door haar antwoord op de vraag *"Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?"*. Zo reageerde verzoekende partij immers: *"mijn doel was België want mijn familie is hier en de mogelijkheden om zaken te doen is hier groter dan in Roemenië"* (administratief dossier, DVZ, Verklaring DVZ, 19 juni 2023, vraag 39) alsook verklaarde verzoekende partij bij het CGVS dat zij ten aanzien van de Roemeense autoriteiten had verklaard dat zij niet in Roemenië wilde blijven omdat zij graag naar België wou (NPO, 25 maart 2024, p. 15). Uit deze replieken komt eerder naar voren dat andere landen waar zij doorheen reisde (zo blijkt immers uit haar verklaringen dat zij na Roemenië ook nog door Oostenrijk en Duitsland is gereisd alvorens in België aan te komen; Verklaring DVZ, 19 juni 2023, vraag 42 en NPO, 25 maart 2024, p. 14 en 17) haar niet interesseerden en er andere redenen aan de basis liggen van haar vertrek uit Afghanistan dan een werkelijke nood aan bescherming.

De Raad is van oordeel dat voorgaande vaststellingen minstens een tegenindicatie inhouden van de ernst van de voorgehouden nood aan internationale bescherming, die bovendien samen met de overige aangehaalde motieven dienen te worden gelezen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing weergegeven motieven dat de commissaris-generaal terecht heeft doen besluiten dat aan de voorgehouden vrees en nood aan internationale bescherming geen geloof kan worden gehecht.

3.6.4. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij een oprechte inspanning levert om zijn aanvraag te staven en dat er bij gebrek aan andere bewijskrachtige elementen, een bevredigende verklaring wordt gegeven omtrent het ontbreken hiervan. Zoals

evenwel blijkt uit lezing van haar verklaringen kan zij geen bevredigende uitleg geven waarom zij geen contracten noch andere documenten kan voorleggen die bewijzen dat zij handelde met overheidsfunctionarissen. Immers verklaarde verzoekende partij wel dat zij alle documenten dienaangaande verbrand had omdat de taliban na de machtsovername *“een soort operatie in Kabul begonnen, ze hebben een soort operatie uitgevoerd om mensen te viseren en leren kennen. En tijdens die operatie heb ik alle documenten die ik in mijn bezit had in brand gestoken”* (NPO, 25 maart 2024, p. 16) maar, zoals de commissaris-generaal op goede gronden vaststelt, is het in die geschetste context waaruit blijkt dat verzoekende partij wou verhinderen dat de taliban via fysiek bewijsmateriaal op de hoogte zouden geraken van haar connecties met voormalige overheidsfunctionarissen, geenszins aannemelijk dat zij dan wel nalaat om foto's van haarzelf met deze personen eveneens te vernietigen. Dat zij aldus nagelaten heeft om enig concreet stavingstuk omtrent haar voorgehouden tewerkstelling voor de voormalige overheid voor te leggen, zonder dat zij daarvoor een bevredigende verklaring kan geven, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen dat zij via contracten afgesloten met hoge functionarissen werkte voor de overheid. Verzoekende partij verwijst dan wel naar de foto's die zij heeft voorgelegd waarop zij te zien is met voormalige overheidsfunctionarissen en parlementsleden maar zij gaat eraan voorbij dat deze foto's niet aantonen dat zij wel degelijk contracten had afgesloten met hoge functionarissen. De bewijswaarde van dergelijke foto's is relatief nu uit deze foto's niet kan afgeleid worden wat de omstandigheden zijn die aanleiding hebben gegeven tot hetgeen afgebeeld staat. Deze foto's kunnen op zich dan ook niet volstaan om de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden.

Zoals de commissaris-generaal voorts op goede gronden motiveert dient gesteld dat, zelfs indien het aangenomen wordt dat verzoekende partij goederen leverde aan personen die bij de voormalige overheid tewerk gesteld waren, dan nog blijft zij slechts een winkelier die goederen leverde aan klanten en dat zij bijgevolg zelf niet werkte voor de overheid maar, gelet op het publieke karakter van haar winkel, goederen verkocht aan eenieder, of ze nu pro- of anti-overheid waren. Het is dan ook niet aannemelijk dat zij louter omwille hiervan in het vizier van de taliban zou zijn gekomen. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat dit wel degelijk voldoende voor de taliban was om haar te viseren is niet afdoende om deze vaststelling in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekende partij verwijst voorts wel naar het schietincident om haar standpunt kracht bij te zetten, maar zoals uit de omstandige motivering aangaande dit schietincident blijkt, kan zij met verwijzing naar dit schietincident niet overtuigen als zou zij in het vizier van de taliban zitten. Immers, zoals blijkt uit haar verklaringen is verzoekende partij met haar winkel gestart in 2018 en heeft zij deze winkel verdergezet na de machtsovername door de taliban (NPO, 25 maart 2024, p. 7). Er mag – zo de taliban verzoekende partij werkelijk viseerde omwille van haar voorgaand handelen met de voormalige overheid – dan ook redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat de taliban sneller zouden optreden tegen verzoekende partij en niet meer dan een jaar en vier maanden zouden wachten en haar in tussentijd volledig gerust zouden laten. Bovendien gaat verzoekende partij er evenzeer aan voorbij dat haar verklaring geïllustreerd te worden door de taliban verder ondermijnd wordt door de vaststelling dat zij verklaarde na het schietincident nog twee maanden en twintig dagen in het ziekenhuis te hebben gelegen (NPO, 25 maart 2024, p. 24), hetwelk naast haar winkel was gelegen (NPO, 25 maart 2024, p. 20) en zij vervolgens per vliegtuig naar Turkije is gereisd (Verklaring DVZ, 19 juni 2023, vraag 42). Dat – hoewel zij geïllustreerd werd door de taliban – noch in het ziekenhuis noch aan de grens bij haar vertrek uit Afghanistan problemen ondervond met de taliban is geenszins geloofwaardig. Zo zij werkelijk geïllustreerd werd door de taliban die, blijkens haar verklaringen zo driest te werk gingen dat zij haar in haar winkel hebben neergeschoten, kan aangenomen worden dat de taliban in dergelijk geschetste context verzoekende partij verder zouden viseren. De vaststelling dat zij meer dan twee maanden in het ziekenhuis kon verblijven zonder ook maar één keer verder lastig gevallen te zijn door de taliban alsook dat zij zonder enig probleem de controle van de taliban op de luchthaven bij haar vertrek uit Afghanistan kon passeren, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Haar betoog in het verzoekschrift dat het feit dat zij na het schietincident niet meer is aangevallen door de taliban te wijten is aan het feit dat nadat zij uit het ziekenhuis ontslagen was zij het land verliet, gaat geheel voorbij aan voorgaande vaststellingen. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekende partij evenmin overtuigen met haar bloot betoog dat het feit dat zij erin slaagde om de grens ongehinderd te passeren, aan geluk te wijten is.

3.6.5. Zoals voorts blijkt op lezing van haar verklaringen doorheen de procedure stelde verzoekende partij initieel, wanneer haar gevraagd wordt naar haar beroep, dat zij werkte bij het NDS als undercover, spion, en maakte zij geen enkele melding van haar supermarkt (Verklaring DVZ, 19 juni 2023, vraag 12). Uit het interview van 5 januari 2025 blijkt dan weer dat verzoekende partij verklaarde de taliban te vrezen omdat vele voormalige parlementsleden en hooggeplaatste overheidsfunctionarissen naar haar supermarkt kwamen om boodschappen te doen. Zij vermeldde daarbij een schietincident waardoor zij in het ziekenhuis belandde. Gevraagd of er nog andere redenen waren voor haar vertrek uit Afghanistan antwoordde verzoekende partij ontkennend (Vragenlijst CGVS, 5 januari 2024, vraag 3.5). Ook op het CGVS, wanneer haar gevraagd wordt om zo gedetailleerd mogelijk alle redenen van haar vertrek uit Afghanistan weer te geven, herhaalt verzoekende partij haar eerdere verklaringen inzake haar supermarkt en het schietincident doch uitgebreider en bevestigt dat dit alle redenen zijn voor haar vertrek uit Afghanistan (NPO, 25 maart 2024, p. 16-17). Pas later in haar verklaringen komt verzoekende partij dan weer aanzetten met de verklaring dat zij eveneens

gevisieerd wordt omdat zij stiekem ook agent was geweest voor de politie (NPO, 25 maart 2024, p. 17). Zoals de commissaris-generaal aldus op goede gronden vaststelt ondermijnt dit de geloofwaardigheid van haar bewering dat zij als informant voor het NDS werkte. Immers, van een persoon die werkelijk vreest voor zijn leven, mag verwacht worden dat hij vanaf aanvang van de procedure inzake zijn verzoek om internationale bescherming, overeenstemmende, coherente verklaringen kan afleggen over dé kernaspecten van zijn vluchtrelaas, hetgeen *in casu* niet het geval is. Hoger genoemde vaststellingen, waartegen verzoekende partij geen enkel concreet verweer voert in het verzoekschrift, doen op zich al afbreuk aan haar bewering dat zij als informant voor het NDS werkte.

De ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden profiel als informant voor het NDS wordt bovendien nog verder versterkt door de vaststelling dat verzoekende partij incoherente verklaringen aflegt over deze werkzaamheden. Zo verklaarde verzoekende partij eerst dat zij agent was van het NDS sinds 2020 (NPO, 25 maart 2024, p. 17) om even later te verklaren dat zij inlichtingen bezorgde aan de politie van het achtste district van Kabul (NPO, 25 maart 2024, p. 18). Haar betoog in het verzoekschrift dat het perfect mogelijk is dat zij voor het NDS werkte en de informatie die zij doorgaf aan de politie via hen aan het NDS werd overgemaakt, gaat geheel voorbij aan haar verklaringen dat zij met haar job als agent voor het NDS kon starten via het hoofd van de politiewijk (NPO, 25 maart 2024, p. 18). Gelet op de objectieve informatie (administratief dossier, map Landeninformatie, *COI Focus Afghanistan*, Mensenrechtenschendingen door het Nationaal directoraat voor Veiligheid, 2 mei 2024, stuk 4) waaruit blijkt dat het NDS en de politie afzonderlijke organisaties zijn en het NDS niet bij de politie hoorde en niet onder het ministerie van binnenlandse zaken viel, zijn haar verklaringen geenszins aannemelijk.

Haar subjectieve overtuiging voorts dat haar verklaringen over hoe en aan wie zij inlichtingen doorgaf, waarmee zij doelt op haar verklaringen dat zij bij het zien van verdachten onmiddellijk de video van de veiligheidscamera doorgaf aan het hoofd van de politiewijk (NPO, 25 maart 2024, p. 18), plausibel zijn, gaat volledig voorbij aan de *supra* vermelde vaststellingen waarom geen geloof gehecht kan worden aan haar voorgehouden profiel als informant van het NDS.

Door voorts haar verklaringen te herhalen dat er regelmatig onbekenden in haar winkel kwamen die geld en voedsel vroegen omdat zij zogezegd een rijke koopman zou zijn (NPO, 25 maart 2024, p. 18) en zij, door als spion te werken hulp kon vragen wanneer zij opnieuw werd afgeperst (NPO, 25 maart 2024, p. 19) doet verzoekende partij evenmin afbreuk aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen nauwkeurig antwoord kan geven op de vraag wie precies dan die mensen waren die haar lastig vielen (NPO, 25 maart 2024, p. 18). Dat verzoekende partij geen enkele van de personen die haar lastigvielen precies kan duiden, dit terwijl dit lastigvallen dermate was dat verzoekende partij meende de bescherming van de politie nodig te hebben en het dus geen randfenomeen betrof, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen dienaangaande. Zoals de commissaris-generaal verder op even goede gronden motiveert, snijdt haar verklaring dat zij haar werk als informant startte omdat dit ervoor zorgde dat zij goede contacten onderhield met de politie en zij daardoor beter op haar zouden letten geen hout in het licht van haar eerdere verklaringen dat zij sowieso al goed bevriend was met de politie (NPO, 25 maart 2024, p. 18-19) zodat redelijkerwijze aangenomen mag worden dat zij, ook zonder informant te moeten worden, gemakkelijk beroep kon doen op de politie bij problemen. Dit temeer, zoals de verzoekende partij verklaarde, niemand wist dat zij als informant werkte maar wel dat zij goede banden had met de politie, zodat het, gelet op voorgaande, geenszins duidelijk is hoe haar werk als informant er dan voor zorgde dat zij niet meer werd lastiggevallen. Verzoekende partij geeft, in het licht van haar verklaringen dat zij reeds een goede band had met de politie en dat dit ook geweten was, geen enkele valabele verklaring waarom zij er dan alsnog voor koos om informant te worden. De vaststelling dat verzoekende partij geen plausibele verklaring kan geven voor haar motivatie om informant te worden, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden profiel als informant.

In het licht van haar verklaringen verder dat zij verdachte personen kon herkennen aan het feit dat deze zouden zeggen dat zij bepaalde zaken zoals hookah shisha en daals niet mocht verkopen (NPO, 25 maart 2024, p. 19), is het geenszins aannemelijk dat dergelijke personen verzoekende partij in vertrouwen zouden nemen en haar zaken zouden vertellen waarna zij de video van haar veiligheidscamera aan de politie bezorgde. Dit nog temeer gelet op het feit dat verzoekende partij blijkens haar verklaringen gekend was als bevriend met de politie. Haar betoog in het verzoekschrift dat omdat zij shisha en onder meer poppen verkocht mensen haar toch in vertrouwen namen en dit ondanks haar connecties met de politie is gelet op voorgaande geenszins ernstig. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook geheel bij in diens bevindingen dat de door haar beschreven manier waarop zij informatie vergaarde ongeloofwaardig is.

3.6.6. Zoals voorts blijkt uit de gegeven motivering, betwist de commissaris-generaal niet dat verzoekende partij in haar winkel beschoten werd, maar wijst zij er terecht op dat *“(d)e foto’s en video’s van uw verwondingen en operaties, de foto van kogelgaten in het glas van uw winkel, de foto van uw aanvaller, de videobeelden van de aanval en uw medische documenten (...) slechts (kunnen) aantonen dat u in uw winkel*

beschoten werd, maar (...) geen uitsluitel (geven) over de identiteit of motieven van de aanvaller” alsook dat blijkens objectieve landeninformatie Afghaanse documenten fraudegevoelig zijn zodat hun bewijswaarde bijzonder relatief is en op zich niet volstaan om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas te herstellen.

De Raad wijst er dienaangaande op dat, zoals *supra sub 3.6.4.* vastgesteld, verzoekende partij er niet in is geslaagd afbreuk te doen aan de motivering dat: *“Het schietincident waarvan u slachtoffer werd is een geïsoleerde gebeurtenis. Tot die bewuste dag, namelijk 28 december 2022, had u nooit eerder problemen met de taliban, hoewel zij reeds sinds 15 augustus 2021 de macht over heel Afghanistan hadden overgenomen. Bovendien lag u na de aanval nog twee maanden en twintig dagen in het Afghan Shefa ziekenhuis (CGVS, p. 24), dat naast uw winkel gelegen is (CGVS, p. 20), zonder dat de taliban u daar viseerden. Vervolgens bent u per vliegtuig naar Turkije gereisd, waarbij u dus op de luchthaven langs de controle van de taliban diende te passeren. Dit wijst bijgevolg niet op een daadwerkelijke wens van de taliban om u op te sporen of te doden.”* Gelet op de door verzoekende partij geschetste drieste werkwijze van de taliban waaruit blijkt dat verzoekende partij een zeer gewild doelwit is, is het ook geenszins aannemelijk dat de taliban geen verdere zoektocht naar verzoekende partij zou organiseren en bijgevolg in die context ook haar familie zou gerust laten (NPO, 25 maart 2024, p. 25). Met haar betoog dat de taliban geen problemen had met haar broer aangezien die geen banden had met de voormalige overheid, slaagt verzoekende partij er aldus evenmin in afbreuk te doen aan de motivering dat *“Bovendien bestaat uw winkel in Kabul nog steeds en trekt uw broer S. (...) maandelijks ongehinderd van Khost naar Kabul om de berekeningen te doen (CGVS, p. 7, 25).”* die mede leidt tot de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij werkelijk geïsoleerd te worden door de taliban.

Haar betoog dat *“(i)n een door de taliban gedomineerde samenleving (...) enkel een talib het zich (kan) permitteren om een dergelijke aanval uit te voeren”* is voorts geheel in tegenstrijd met haar verklaringen bij het CGVS dat de taliban mensen niet openlijk doden omdat dit tot verzet zou kunnen leiden, maar dat zij mensen stiekem viseren en doden (NPO, 25 maart 2024, p. 17). Verzoekende partij slaagt er derhalve geenszins in de motivering dat: *“De aanval op uw winkel zoals ze door u beschreven wordt stemt niet overeen met de methoden die de taliban volgens u gebruiken om mensen die voor de voormalige overheid werkten uit de weg te ruimen. U stelt dat de taliban mensen arresteren en het lichaam van de gearresteerde dan een maand later ergens wordt gevonden. U voegt hier nog aan toe dat ze mensen niet openlijk doden omdat dit tot verzet zou kunnen leiden, maar mensen stiekem viseren en doden (CGVS, p. 16-17). Uw aanvaller ging echter allerminst subtiel te werk, wat er op wijst dat hij niet in opdracht van de taliban handelde.”* te ontcrachten.

3.6.7. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontcracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in haar conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

3.6.8. Daarnaast voert verzoekende partij in het verzoekschrift nog aan dat zij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging, stellende dat zij als ‘ongelovige’ zal worden beschouwd door de taliban. Zij wijst er op dat zij zich immers westers kleedt, dat zij geen baard heeft en dat zij een moderne haarsnit heeft. Zij meent dat haar westerse ingesteldheid als gevolg van haar *“toch wel significante lange periode in België”* het haar bijzonder moeilijk zal maken om te aarden in het huidige Afghanistan. Zij stelt nog dat de commissaris-generaal geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar haar positie in geval van terugkeer. In haar aanvullende nota(s) hekelt zij het gebrek aan actuele informatie over terugkeerders vanuit het Westen en volhardt zij in haar betoog een risico te lopen omwille van (gepercipieerde) verwestering.

3.6.9. De Raad verwijst naar zijn bespreking *sub 3.5.2.* waaruit blijkt dat heden, en anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

De Raad benadrukt verder dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt heden evenwel niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI *Focus Afghanistan*, december 2023, blz. 99; EUAA *Afghanistan Country Focus*, november 2024, blz. 44-46; SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*,

februari 2025, blz. 17 ev.). Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoekende partij, die aangaf het grootste deel van haar leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven. Zelfs indien zij dit zouden kunnen vaststellen, dan nog zijn er geen aanwijzingen dat zij louter hierom zou worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, zou lijden. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. De algemene en theoretische opmerkingen en verwijzingen naar landeninformatie in het verzoekschrift en de aanvullende nota's doet hierover niet anders denken.

Verzoekende partij hekelt dan wel in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar de situatie van terugkeerders maar zij kan niet overtuigen. Zoals immers blijkt heeft de commissaris-generaal de situatie van terugkeerders aan de hand van de beschikbare landeninformatie geanalyseerd, strookt deze analyse ook met hetgeen gesteld in de beschikbare landeninformatie en heeft zij verder op goede gronden vastgesteld dat verzoekende partij geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging noch blijkt uit haar verklaringen en uit de beoordeling ervan dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban of dat zij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt te worden vervolgd door de taliban.

De Raad wijst er verder op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 25 maart 2024 – dus ruim na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 – werd gehoord door het Commissariaat-generaal. Er dient te worden benadrukt dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te sturen. Hoewel haar geen specifieke vragen werden gesteld die betrekking hebben op (gepercipieerde) verwestering belette dit verzoekende partij niet om daarover verklaringen af te leggen die zij nuttig achtte. Dit geldt des te meer nu haar uitdrukkelijk gevraagd werd wat zij vreest bij terugkeer naar Afghanistan en of zij alle redenen dienaangaande heeft kunnen vertellen (CGVS, NPO, 25 maart 2024, p. 17, 25-26). Desondanks zij aldus duidelijk werd bevraagd of zij alles heeft kunnen vertellen en wat zij vreest bij terugkeer, haalde verzoekende partij geenszins aan dat zij bij terugkeer een vrees koesterde omwille van haar verblijf in het Westen.

Daarenboven wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij dienaangaande, via een aanvullende nota of ter terechtzitting bijkomende verklaringen kon afleggen. De Raad stelt echter vast dat noch in het verzoekschrift, noch in de aan de Raad overgemaakte aanvullende nota's noch in de verklaringen ter terechtzitting enige concrete informatie wordt bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit het enkele gegeven dat verzoekende partij op 20 februari 2023 op vrijwel 42-jarige leeftijd Afghanistan verliet en sinds juni 2023 in België verblijft kan niet besloten worden dat zij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij hierdoor zou dreigen te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat zij daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Met een loutere verwijzing naar haar verblijf en tewerkstelling in België en het feit dat zij zich heeft ingeschreven voor Nederlandse taalles, toont zij geenszins aan dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. De Raad merkt daarbij op dat verzoekende partij, volgens haar verklaringen, werd geboren en getogen in Afghanistan, dat zij soennitisch moslim is, dat zij haar religie nog steeds praktiseert door deel te nemen aan de ramadan, te bidden en de koran te reciteren, dat zij nog verschillende familieleden in haar land van herkomst heeft waarmee zij nog regelmatig contact heeft, waaronder haar vader, vier broers, vijf zussen, een echtgenote en zeven kinderen, dat zij Pashtou spreekt, dat zij nog altijd eigenaar is van de winkel in Afghanistan waar zij nog werknemers heeft en zij vanuit België de aankopen regelt, en dat zij op zeer ruime volwassen leeftijd – en dus toen zij reeds was gevormd door de samenleving waarin zij opgroeide – Afghanistan verliet (NPO, 25 maart 2024, pp. 4-11) en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat wanneer zij zich opnieuw in dat land zou vestigen zij zal opvallen of er automatisch als "*niet-Afghaan of niet-moslim*" zal worden beschouwd. Er blijkt ook geenszins dat zij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat zij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat zij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd.

Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat het feit dat zij in België geen traditionele Afghaanse kledij draagt, dat zij heden geen baard heeft en dat haar haarsnit modern is effectief een uitdrukking is van een echte overtuiging die verboden is of afgekeurd wordt in haar land van herkomst. Zij maakt evenmin aannemelijk dat haar kleding- en haarstijl moeten worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit, waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft en waardoor zij zal opvallen en in de

negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt trouwens dat in Afghanistan ook nog westerse kledij wordt gedragen (cf. EUAA *Afghanistan – Country Focus*, december 2023, blz. 101 en EUAA *Afghanistan – Country Focus*, december 2024, blz. 36). Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat zij louter door het dragen van westerse kledij in Afghanistan dreigt op te vallen.

Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsovername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. EUAA *Afghanistan Country Focus*, november 2024, blz. 44; SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025, blz. 4.) en kan niet worden afgeleid dat Afghaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van verzoekende partij, er problemen ondervinden.

Verzoekende partij toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om haar als afwijkend te beschouwen en haar te vervolgen.

Er blijkt niet dat verzoekende partij tot een “risicogroep” behoort.

In zoverre verzoekende partij wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

Verder bemerkt de Raad nog dat waar verzoekende partij verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Gelet op het voorgaande kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die ongeveer twee jaar en vijf maanden in België verblijft, haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en nog over een netwerk beschikt in Afghanistan, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

De beschouwingen van verzoekende partij leiden niet tot de conclusie dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt of dat verwerende partij de bepalingen van dit artikel heeft miskend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partij stelt in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.7.2. In zoverre verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer en zij daarenboven ook nog verklaarde nog steeds eigenaar te zijn van een winkel die zij vanuit België draaiende houdt alsook dat haar familie ook gronden heeft die zij bewerkt en dat zijzelf een rijke man is in Afghanistan waarbij zij aangaf dat haar vermogen 700 000 tot 800 000 dollar bedraagt (NPO, 25 maart 2025, p. 7, 9-10, dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de preciaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

De Raad herinnert eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

De door verzoekende partij aangehaalde algemene informatie is niet van aard afbreuk te doen aan het voorgaande.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de Taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 en november 2024 nog steeds actueel.

De Raad benadrukt nogmaals dat – anders dan wat verzoekende partij voorhoudt – actueel wel degelijk afdoende informatie voorligt om de nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen. Voor zover als nodig verwijst de Raad naar zijn bespreking *sub* 3.5.2..

Verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Khost en verhuist te zijn naar Kabul. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Khost geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich met betrekking tot de provincie Khost *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024. Wat betreft de provincie Kabul blijkt uit de beschikbare landeninformatie en in lijn met de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Door algemene informatie te benadrukken die in lijn ligt met hoger gestelde analyse, brengt verzoekende partij geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse.

Verder bemerkt de Raad nog dat waar verzoekende partij verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat er *in casu* geen concrete elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en

de uitgebreide landeninformatie, en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 25 maart 2024 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vijftientig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER